

Hồi 13

Cửu Chỉ Thần Phất

Nữ nhi trên thiên hạ rất nhiều, điều đó không có gì lạ, lạ ở đây là ba nàng thiếu nữ bị chặng đường ấy không những xinh đẹp tuyệt trần mà còn biết múa kiếm. Đáng tiếc là thuật múa kiếm của họ không xuất sắc chút nào. Khí thế uyển chuyển đẹp mắt, song không có gì nguy hiểm. Các nàng ấy không sử dụng mũi kiếm mà lại sử dụng lưng kiếm vừa nhẹ vừa nhỏ, không mấy sức lực. Tôn Ngộ lão đệ đã luyện qua khí công, tất nhiên những nhát kiếm chém vào vai vào cổ y đại khái cũng chỉ là gãi ngứa, không hơn không kém.

- Ấy da!

Ba thanh kiếm của ba vị cô nương đã bị Ngộ lão đại hất một cái bay ra xa, còn các nàng thì lảo đảo trên lưng ngựa vì sức hất kiếm của y.

Ngộ lão đại cười ha hả vươn tay định chụp các cô nương, nhưng các nàng đã vội quay ngựa đi, nên y chụp không tới.

Ngọc Kỳ ngồi trên ngựa ở phía sau quan sát, chàng đã nhìn rõ được dung mạo của ba vị cô nương ấy. Thật tuyệt trần! Mày tằm mắt phượng long lanh, môi hồng hé mở như hoa đào, sống mũi thanh nhỏ, gương mặt tròn trĩnh, bất kỳ một bộ phận nào trên khuôn mặt đều có thể coi là kiệt tác của đấng tạo hóa.

Gương mặt của ba nàng xinh đẹp giống nhau, hình như là chị em vậy. Tuy thân hình đã bị che khuất bởi y phục khoác bên ngoài song hẳn nhiên nếu đấng tạo hóa đã nắn nên những khuôn mặt tuyệt mỹ như thế, chắc chắn không thể đành lòng gắn nó vào một thân thể thô kệch được.

Các vị cô nương ấy lúc bấy giờ thất kinh quạu ngựa bỏ chạy.

Tên đại hán họ Ngộ cười một tràng lớn, hét:

- Ha! Ha! Các người tưởng chạy thoát khỏi tay bốn gia hủ? Ta không tin đâu!

Đoạn y thúc ngựa phóng tới định chụp lấy eo lưng một nàng sau cùng. Bất thành linh một bóng người cuội ngựa nhanh như điện thay thế vào vị trí của vị cô nương lúc nãy. Bỗng Ngộ lão đại vẻ mặt đau đớn vì cánh tay y đã bị bẻ vụn trong tư thế rất khó chịu. Y kinh hãi ngẩng đầu lên thì thấy có một thiếu niên dáng mạo đẹp đẽ như Phan

An, Tống Ngọc, trông rất giống một vị cô nương đang dùng roi ngựa quất chặt cánh tay nơi vai y xoắn lại, thì ra chính là Tây Vi cô nương.

Ngụy lão đại lộ vẻ đau đớn nói:

- Ai mà dám nhúng tay vào chuyện đại sự của Ngụy lão đại ở đất Trịnh Châu này?

Tây Vi cô nương lúc này giả dạng nam trang, cười ha hả:

- Tại hạ là người trong thiên hạ, lo là lo việc của thiên hạ Xin hỏi các hạ, tại sao ra tay ức hiếp các vị cô nương kia vậy?

- Tiểu tử ngươi muốn gánh việc thiên hạ à? Được bốn gia toại nguyện cho ngươi! Lúc ấy chín tên đi ngựa phía sau cũng vội xông tới. Ngọc Kỳ vùng kiếm chặn chúng lại, chàng một tay vùng kiếm, một tay cầm cương, tả xung hữu đột, khiến bọn người kia té nhào, kẻ cuống cuống bỏ chạy.

Ngay lúc đó, trong rừng bỗng xuất hiện một tên vận bạch y cưỡi ngựa nhăm sau lưng Tây Vi phi ngựa xông tới.

Trong Phong Vân ngũ kiếm thì Tây Vi công lực kém nhất, nhưng trong giang hồ cũng có thể coi là một cao thủ.

Tên vận bạch y che mặt vừa xông đến gần, Tây Vi chú ý nhìn vào y, bỗng nàng giật mình vì cảm thấy ánh mắt rất quen thuộc.

Tây Vi không biết đó là bạn hay thù, trong lòng đang kinh ngạc thì tên bạch y ấy đã vươn tay điểm ngay huyệt Chương môn và Triều môn sau lưng của nàng. Tây Vi cảm thấy máu dồn lên, gần như kiệt lực, cơ hồ sắp đánh rơi kiếm trên tay. Nàng thất hải kêu lên: “A!”

Tên bạch y vươn tay nắm lấy vai của Tây Vi định nhấc bổng nàng lên.

Nói về ba vị cô nương lúc này quày ngựa bỏ chạy, nhưng không bỏ đi hẳn mà đứng đằng xa quan sát cục trường. Các nàng bỗng thất kinh la lớn. Bởi vì khi các nàng thấy tên bạch y vươn tay chụp lấy vị thiếu niên đáng mạo giống nữ nhi kia thì đồng thời lại thấy một đạo kiếm quang xẹt đến ngay trên đỉnh đầu y.

Thì ra Ngọc Kỳ nghe tiếng Tây Vi cô nương hét lớn, chàng quay lại tức thì phóng mình lên, thân pháp như quỷ mị, mắt thường không thể phân biệt được, trong nháy mắt, từ trên cao vùng kiếm như một luồng đạo quang nhắm thẳng vào đầu tên bạch y.

Mấy tên đi ngựa lúc này cũng nhân cơ hội ấy bỏ chạy tháo thân.

Tên bạch y nghe tiếng ba cô nương hét lớn, đồng thời lại cảm thấy trên đỉnh đầu tiếng rít của bảo kiếm. Nếu y vươn tay tiếp tục chụp Tây Vi, ắt là mất mạng. Nếu phải

trao đổi, thì tính mạng phải quý hơn tất cả, nghĩ đoạn y tức thì cúi nhanh, áp sát bụng ngựa, đồng thời thúc ngựa như điên bỏ chạy vào con đường cạnh bìa rừng.

Ngọc Kỳ điểm kiềm không trúng đối phương cũng cảm thấy tên bạch y quả cũng là một cao thủ. Chàng cũng định đuổi theo song Tây Vi gần như bất động, sắp sửa té ngựa, nếu mà té xuống, chắc chắn sẽ bị vó ngựa đạp lên mất mạng.

Chàng thất kinh thúc ngựa đến, nhắc Tây Vi đặt vào lòng mình.

Ba vị cô nương ngồi trên ngựa quan sát, mặt mày xanh nhợt vì thất kinh.

Ngọc Kỳ xem xét thương thế Tây Vi, đoạn dùng tay giải khai huyết cho nàng. Sau khi huyết được giải xong, Tây Vi thấy mình nằm gọn trong lòng Ngọc Kỳ, sức nóng của một nam nhân khiến nàng cảm thấy máu như dồn lên, nàng ép chặt vào lòng Ngọc Kỳ, rồi nói:

- Kỳ ca! Tên súc sinh vô liêm sỉ ấy đâu rồi?

- Ai? Ngọc Kỳ vội hỏi.

- Thần Kiềm Thư Sinh!

- Thần Kiềm Thư Sinh à? Tên lúc nãy điểm huyết của muội là...

- Chính hắn! Thần sắc trong mắt hắn không qua mắt được muội. Trong tay hắn cầm cây Kim Xà kiềm, Kim Xà kiềm Lý Phương cũng chính là hắn. Cho dù hắn biết thuật giả trang nhưng đôi mắt không thay đổi được, không thể qua mắt muội đâu.

Ba vị cô nương lúc này cũng đang từ từ cưỡi ngựa lại gần Ngọc Kỳ, thiếu nữ đi giữa là người dung mạo đẹp nhất. Nàng ta nhìn thấy Tây Vi trong lòng của Ngọc Kỳ, trong đôi mắt long lanh của nàng bỗng lộ ra một phần sắc khó hiểu, phức tạp, nhưng nó lập tức biến mất.

Ngọc Kỳ đang trầm ngâm suy nghĩ, chàng ngẩng đầu thấy ba vị cô nương đang tới, đột nhiên cúi đầu dùng thuật truyền âm nhập mật nói với Tây Vi:

- Vi muội! Trong thiên hạ biết thuật cải trang xuất sắc trừ ra Như Hư Nhân Ma Âu Dương Chiêu ra, còn ai nữa?

- Ngoài Như Hư Nhân Ma ra, chưa nghe nói có ai khác.

- Sào huyết của Như Hư Nhân Ma ở đâu? Y với Vô Vi bang có quan hệ không?

- Ở Hứa Châu. Y và Vô Vi bang đối đầu nhau như thủy với hỏa. Vì vậy, chính Hứa Châu là nơi duy nhất Vô Vi bang không dám thiết lập phân đà của chúng.

Ngọc Kỳ lắc đầu nói:

- Trước đây, huynh nghi ngờ Như Hư Nhân Ma có liên quan với Vô Vi bang, có lẽ Thần Kiếm Thư Sinh và Kim Xà kiếm là do hắn giả trang thành. Nay xem ra không phải vậy.

- Tên súc sinh Thần Kiếm đó có thể sẽ mai phục gần đầu đây, thế nào hắn cũng trở lại bày trò ám muội, lần sau hắn khó mà thoát mạng.

- Đúng! Huynh nhất quyết không tha cho hắn đâu.

Thấy ba vị cô nương kia vẫn đứng quan sát hai người. Ngọc Kỳ lại nói với Tây Vi:

- Tứ đệ! Hãy đuổi họ đi, huynh đi chuẩn bị ngựa.

Nhưng Tây Vi không làm cách nào để khiến ba vị cô nương ấy bỏ đi.

Ngọc Kỳ và Tây Vi cuối cùng cũng lên ngựa nhắm ba cô nương kia đi tới.

Bỗng cô nương cao tuổi nhất trong bọn cúi đầu khẽ mỉm cười nói với Tây Vi, lúc ấy đang đi đến gần.

- Tiểu nữ họ Trì, tề danh Khiêm...

Tây Vi cũng cười, cất lời nói:

- Trì cô nương! Bọn ác đồ đã đi xa rồi, xin các vị đi thôi.

Trì Khiêm khẽ cắn môi, đôi mắt long lanh ngấn lệ đỏ lên như sắp khóc, nói:

- Công tử! Bọn ác đồ tuy đã đi rồi, nhưng e vẫn còn mai phục chờ ở đâu đó. Tiểu nữ nhà ở Khai Phong phủ, mạo phép mời công tử đến tề phủ...

Tây Vi ban đầu đối với vị cô nương xinh đẹp này không mấy thiện cảm, nhất là khi thấy ba người họ cứ nhìn đăm đăm đuổi Ngọc Kỳ, nàng không bằng lòng chút nào. Nhưng thấy cô nương xinh đẹp kia mắt ngấn lệ nài nỉ, nàng cũng mềm lòng, ra tiếng đồng ý sẽ hộ tống họ về Khai Phong phủ.

Trì Khiêm cô nương lúc ấy lấy khăn tay thơm ngát chấm giọt lệ đọng trên đôi mi cong vút, cảm ơn nói:

- Tiểu nữ xin đa tạ ơn cứu tử của công tử, ơn cứu tử sâu nặng này, tiểu nữ mãi mãi ghi nhớ trong lòng. Xin hỏi ân nhân cao danh quý tánh?

Tây Vi vừa nghe cũng có phần kinh ngạc vì khẩu khí của nàng quá lão luyện như những tay cao thủ võ lâm trên giang hồ, nhưng dung mạo nàng ta lại yếu điệu như các thiếu nữ thiên kim khuê các.

- À... à! Tại hạ họ Đàm, Trì cô nương xin mời lên đường.

- Đàm công tử! Chúng ta lên đường, vậy còn vị công tử kia thì sao?

Nàng nói đoạn đưa tay chỉ Ngọc Kỳ đang ngồi trên ngựa đứng gần đấy.

- À! Y là đại ca của tại hạ Hai người tại hạ đây cũng đi Khai Phong phủ, xin hộ tống các vị cùng đi một thể.

Trì Khiêm cô nương quay sang Ngọc Kỳ cúi đầu mỉm cười, duyên dáng nói:

- Đàm công tử anh hùng cứu ba người chúng tôi, nếu nhị vị công tử có lòng cùng về Khai Phong phủ thì thật ơn này tiểu nữ mãi mãi...

Ngọc Kỳ lúc này nhú mày hỏi Tây Vi

- Tứ đệ, chuyện gì vậy?

- Cô nương này họ Trì, hai vị kia tên Như Phương, Như Cúc.

- Thuận đường mà! Được thôi. Trì cô nương! Mời lên đường.

- Đa tạ Đàm ân nhân!

Tây Vi lúc ấy xen vào:

- Không, đại ca của tại hạ họ Dương, không phải họ Đàm. Chúng ta đi thôi.

Mấy người họ liền phi ngựa nhắm hướng bắc lướt như bay.

Ngọc Kỳ và Tây Vi đi phía sau, chàng quay sang nói với Tây Vi:

- Ba vị cô nương này cưỡi ngựa rất thuần thục, nhất định không phải là những tiểu thư bình thường. Tiếc là không có Tiểu hóa tử thúc thúc ở đây, nếu có, người có thể biết được lai lịch của họ.

...

(Mất 1 đoạn)

Tây Vi bím môi, đỏ mặt vì e thẹn, thúc ngựa rượt theo ba người đi trước.

Bỗng một mùi hương theo gió thoảng tới, Tây Vi ngửi qua đột nhiên nói:

- Ô! Mùi hương này không bình thường chút nào.

Ngọc Kỳ hạ giọng hỏi:

- Tại sao lại không bình thường?

- Đây không phải là loại hương thơm dùng để xông quần áo.

- Có gì lạ đâu. Hương liệu vốn là vật dành riêng cho các vị cô nương như muội sử dụng đó thôi.

- Là chính là chỗ đó.
- Có gì lạ?
- Loại hương liệu này, các gia đình trung lưu không dễ gì dùng được.
- Có tiền thì ắt mua được thôi. Ngu huynh nhìn họ ăn vận có lẽ cũng là thiên kim khuê các con nhà quan thần vọng tộc gì đó.
- Muội không có ý đó.
- Vậy muội có ý chỉ cái gì?
- Là vị cô nương Trì Khiêm. Loại hương liệu này chỉ có các phu nhân trẻ tuổi hoặc các kỹ nữ trong lầu xanh mới dùng.
- Không đúng! Những hương liệu đó có chất hương quyến rũ thiếu phụ nào mà dám dùng chứ!

Tây Vi then hơi đỏ mặt, nhưng vẫn nói:

- Vì họ muốn mau có con. Trong khi ba vị cô nương này ngoại hình giống như là thiên kim, tiểu thư khuê các, con nhà phú hộ, lại sử dụng loại hương liệu này, thật kỳ lạ...
- Điều đó chẳng có gì kỳ quái hết!
- Không kỳ quái à?! Hừ! Chắc chắn không phải là...
- Không phải là gì?
- Không phải là người... người tốt. Có lẽ lần này chúng ta lo việc thiên hạ không đúng rồi, cũng nên.
- Sai cũng được, miễn là khi đến Khai Phong phủ, chúng ta được tiếp đón là được. Mặc kệ bọn họ là người tốt hay người xấu. Muội đừng quá bận tâm về họ.
- Muội không phải lo cho họ, mà là lo cho chúng ta...
- Vì muội bỏ đi. Chúng ta giống như đang đi bên bờ mép của địa ngục, lúc nào cũng lo sợ sẽ gặp mạo hiểm, có lẽ không tốt đâu.

Ngọc Kỳ, Tây Vi cùng ba người thiếu nữ chẳng mấy chốc đã đi vào thành, nơi đây phố xá đông đúc.

Trên đường cái quan có một tửu điểm to lớn, trên bản treo một tấm bảng lớn đề bốn chữ "Thái Bạch lâu".

Khi đi ngang qua tửu lầu, bỗng Trì cô nương dừng ngựa, nét mặt lộ vẻ mệt mỏi, nói:

- Dương công tử! Khí trời giá lạnh, tiểu nữ... cảm thấy đói quá. Không biết có thể nghỉ lại đây dùng qua bữa cơm, tránh lạnh được chăng?

Ngọc Kỳ và Tây Vi cũng cảm thấy đói, chàng gật đầu nói:

- Được! Nhưng Trì cô nương thấy bất tiện không? Vì nơi đây là tửu lầu?

- Nơi đây người ra vào không nhiều, vả lại còn hơn hai giờ nữa mới tới Khai Phong phủ, tiểu nữ e chịu đựng không nổi.

Lúc ấy có mấy tên phục vụ trong tửu lầu bước ra rồi rít mời gọi. Ngọc Kỳ và mấy người họ xuống ngựa, trao cương ngựa cho người của tửu lầu, chậm rãi bước vào tửu lầu. Họ chọn một bàn trên lầu ngồi xuống, bọn phổ ky phục vụ chu đáo, kẻ rót người bưng thức dụng tíu tít.

Trong phòng không khí ấm áp, nên sắc mặt của chủ tớ ba người Trì cô nương trở nên hồng hào tươi tắn hơn. Hai đứa theo hầu Như Phương, Như Cúc vội vã cởi áo khoác ngoài của Trì cô nương ra, đoạn tự cởi áo khoác của chúng ra.

Bất ngờ thay! Áo khoác ngoài vừa được cởi ra, cả gian phòng như tràn ngập vẻ đẹp lung linh tuyệt trần của họ

Trì Khiêm dáng vẻ tha thướt, tóc chải gọn gàng, xiêm y lượt là, trang sức lấp lánh, sắc đẹp chim sa cá lặn của nàng khiến bất cứ ai cũng phải ngây ngất.

Như Phương và Như Cúc cũng thập phần xinh đẹp, không kém gì chủ

Lúc ấy Ngọc Kỳ vội đứng dậy khẽ nói:

- Trì cô nương! Mời ngồi, tại hạ trộm nghĩ, ba vị nên đặt một bàn khác sang trọng hơn, hai huynh đệ tại hạ sẽ ở bàn bên cạnh...

Trì Khiêm nét mặt dầu dầu, đôi mắt phượng long lanh như ngân lệ, nói với vẻ buồn rầu lắm:

- Chủ tớ ba người tiểu nữ xem ơn cứu tử của nhị vị ân nhân như ơn tái sinh, làm sao dám phân sang hèn, còn nếu như ân nhân có ý thì tiểu nữ xin cáo lui.

Ngọc Kỳ nghe thế bèn nói:

- Tại hạ và vị hiền đệ chẳng qua là kẻ phàm phu tục tử, sợ có điều thất lễ với cô nương, nếu cô nương không chê thì, chúng tôi đành mạn phép vậy.

Nói đoạn chàng ra hiệu gọi tửu bảo tới.

- Cho hai bình rượu.

- Dạ! Trên thiên hạ có bao nhiêu danh tửu, tửu lâu ở đây đều có sẵn, tùy ý quan khách kêu dùng ạ

- Cho hai bình rượu trúc điệp thanh.

Tên tửu bảo vội vã định quay đi, thì Trì Khiêm cô nương bèn nói:

- Dương công tử! Khai Phong phủ thường có loại rượu Hương Sơn tửu còn gọi là Bích Ngọc lộ, là một loại rượu trứ danh, sao không kêu y đem đến thử qua.

Tên tửu bảo lúc này bối rối ấp úng mãi mới nói:

- Rượu Hương sơn thì tửu lâu của tiểu nhân có, chỉ là... chỉ là... mỗi bình giá bốn lượng bạc.

- Cho năm bình.

Một lát sau, tửu bảo mang rượu đến. Bình rượu được làm bằng đá quý, có vân hoa, trên có đóng nắp bằng một loại ngọc bích rất quý, khắc dòng chữ “Nhạc châu quân sơn Bích Ngọc lộ, Hương sơn cư tổ phong”.

Ngọc Kỳ vừa thấy nói liền:

- Quả thật là rượu của miền Quân Sơn. Mau mở ra

Nắp bình vừa mở ra thì một mùi hương ngào ngạt lan tỏa khắp nơi.

- Quả là rượu ngon. Ngọc Kỳ thốt lên.

Tên tửu bảo nghiêng bình rót rượu vào một ly ngọc, sắc rượu xanh biếc như ngọc lưu ly, mùi hương thơm ngát khiến bất cứ ai cũng phải thèm thuồng.

Ngọc Kỳ nhắc ly lên uốn vào một ngụm. Rượu vừa chảy xuống yết hầu, thì chàng có cảm giác một làn hơi ấm lan tỏa khắp tứ chi và các huyết mạch, mùi hương thơm ngát xông lên mũi, vị rượu không đắng mà ngọt lịm cay nồng, quả xứng đáng là danh tửu!

Ngọc Kỳ uống hết một ly, tên tửu bảo biết ý lại châm đầy một ly nữa, đoạn lui ra sau, một tên khác lại bưng bốn bình nữa đặt lên bàn.

Ngọc Kỳ hưng phấn nâng ly định uống.

Tây Vi lúc ấy hơi lo lắng, nàng vươn tay nắm lấy tay Ngọc Kỳ, có vẻ muốn ngăn lại. Ngọc Kỳ cười đáp:

- Rượu này quả là không phải loại rượu tầm thường. Tứ đệ, cứ để ta uống cạn ly này đã.

Tây Vi đành buông tay. Lời nói của Ngọc Kỳ quả như có một quỷ lực đối với nàng. Nàng không có cách nào cự tuyệt chàng, và cũng không muốn cự tuyệt.

Trì Khiêm lúc này vươn cánh tay ngọc ngà nhón lấy một ly mời Tây Vi, Tây Vi xua tay liền:

- Không dám phiền, nhưng tại hạ thật sự không uống được rượu.

- Tứ công tử! Thử một chút thôi mà. Vả lại loại rượu này thật ra có hai loại cách dùng khác nhau, mà người trong thiên hạ ít ai biết đến. Loại thứ nhất có độc, tác dụng phát tán chậm rãi, song lợi hại lắm. Loại thứ hai tính hòa nhưng nồng đậm, tuy không làm tổn thương thân thể, nhưng có thể khiến vĩ nhân thành kẻ tầm thường, anh hùng biến thành kẻ hèn mọn. Những bình rượu này thuộc loại thứ hai...

Tây Vi thất kinh hét lên:

- Người nói như vậy có dụng ý gì? Người là ai?

Ngọc Kỳ cũng không nói gì, xô ghế đứng lên, quắc mắt nhìn bọn Trì Khiêm và Như Cúc, Như Phương đang cười.

Trì Khiêm nói tiếp:

- Nhị vị xin đừng vội động, hãy nghe lời ta giải bày. Loại rượu này, là do các loại kỳ hoa dị thảo, cộng với tinh anh của cây đá tạo thành tuyệt không có độc. Dương công tử! Các hạ chẳng phải không sợ độc hay sao?

Ngọc Kỳ giật mình, từ từ đi về phía Trì Khiêm, nói:

- Trì cô nương! Nàng là người của Vô Vi bang à? Tại sao biết được tại hạ không sợ độc?

- Dương công tử! Xin ngồi xuống, nếu người vận chân lực, sẽ không còn nghe được lời giải thích của ta đâu!

- Ngọc Kỳ thất kinh, chàng ngừng bước, vận khí điều kinh mạch, tuyệt nhiên chưa thấy gì khác thường, liền hỏi:

- Người không phải họ Trì, đúng không?

- Tên họ xin lượng thứ, ta không thể nói được, nhưng ta vẫn thật một lòng với chàng. Dương công tử! Chàng còn nhớ việc Cáp nhĩ gia ở phủ Hà Nam hạ thuốc mê với chàng không? Nhị gia vẫn còn tại, nên ta mới biết chàng không sợ độc.

- Người là một trong những nhân vật đầu não của Vô Vi bang à?

- Cũng có thể là như vậy, song cũng có thể là không!

Ngọc Kỳ cười nhạt, nói:

- Tiếc là loại rượu Bích Ngọc lộ này không có tác dụng gì với tại hạ cả.

Trì Khiêm cười lớn nói:

- Bích Ngọc lộ có hai loại, loại thứ nhất có độc, loại thứ hai tuy bề ngoài không có độc, nhưng nó còn ghê gớm hơn loại đầu. Dương công tử! Những người võ công luyện đến bậc thượng thừa chưa chắc có thể đẩy được độc được ra khỏi kinh mạch. Dương công tử! Ta nói có sai không?

Nói đoạn nàng ta như một động vật mềm mại không xương sà vào lòng Ngọc Kỳ. Ngọc Kỳ vội đẩy nàng ta ra, rồi nói:

- Tại hạ vẫn tin loại rượu độc này không làm hại được tại hạ

Tây Vi lúc ấy hét lớn, xô bàn lao đến đối phương, nhưng nàng đã bị chưởng lực của Như Phương, Như Cúc đánh ra dồn về vị trí cũ.

Trì Khiêm thấy vậy liền cười lớn nói:

- Dương công tử! Hãy kêu tiểu cô nương của chàng đừng có động tay động chân, vì loại kỳ tửu này một khi đã uống vào cơ thể, tức thì lan khắp tứ chi bát mạch. Bình thường không vận chân khí, xuất lực thì nó bất động, không gây tác dụng gì. Nhưng nếu vọng động dùng chân lực, tức thì nguy khốn cho tính mạng đó. Dương công tử! Xin cứ thử, còn hậu quả ra sao thiết tưởng chàng có thể đoán được, bởi vậy, ta khuyên chàng đừng vọng động mà nguy đến tính mạng.

- Dương mỗ quả không tin vào những lời hăm dọa của người.

Trì Khiêm vẫn tươi cười nói:

- Tin hay không tùy chàng, song một khi chàng vận chân lực tức thì sẽ trở thành một người bình thường không biết võ công, hoặc tệ hơn nữa sẽ trở thành một kẻ tàn phế tê liệt, vì nếu dùng lực quá mức, kinh mạch sẽ lập tức bị bế kín mà chết, lúc ấy danh y Hoa Đà cũng vô phương cứu chữa.

Ngọc Kỳ thất kinh, chàng thử dùng sáu thành công lực dồn vào năm ngón tay.

Quả thật khi vừa vận công, tức thì cảm thấy tay mình tê buốt, sức lực dường như tiêu tán. Chàng vô cùng kinh hãi, buông thông tay, hét lớn:

- Người phụng lệnh người muốn ám toán Dương mỗ chăng?

- Không! Đó là tự ý của ta mà thôi.

Nói đoạn Trì Khiêm bá lấy vai Ngọc Kỳ, lôi chàng về phía mình.

Ngọc Kỳ thấy toàn thân mềm nhũn, chàng mất đà té nhào vào lòng Trì Khiêm. Lúc ấy, Ngọc Kỳ cố sức tung ra một chưởng nhắm vào cánh tay trắng muốt của Trì Khiêm

đánh tới, nhưng vô dụng, chưởng đánh ra như một cái phất tay không có sức lực, chỉ khẽ vuốt nhẹ trên cánh tay của Trì Khiêm.

- Ha! Ha! Đánh là thương, mắng là yêu, câu nói này quả đúng với hành động của chàng bây giờ lắm. Nói đoạn Trì Khiêm vụt hôn vào má Ngọc Kỳ.

Tây Vi lửa giận bùng bùng, nàng hét lên, vung kiếm lao tới.

Ngọc Kỳ thấy thế la lớn:

- Vi muội, mau đi đi, tìm Hoa muội...

Vừa nói đến đây, chàng đã bị Trì Khiêm dùng bàn tay mềm mại bịt lấy miệng chàng lại.

Tây Vi lúc ấy làm sao đành lòng bỏ đi cho được, nàng định xông tới đối phương. Nhưng Như Phương, Như Cúc đã nhanh như cắt rút một dải thắt lưng bằng lụa kẻ phất một cái, sức đánh ra như vũ bão, nhắm Tây Vi đánh tới. Đồng thời Trì Khiêm hét lớn:

- Đứng để cho con nha đầu này thoát. Mau trối nó lại.

Ngay lúc ấy, bất thành linh Thần Kiếm Thư Sinh cười ha hả xuất hiện nơi cửa, nói:

- Không cần, cứ giao nàng ấy cho ta.

Tây Vi vừa thấy Thần Kiếm Thư Sinh, nàng trong lòng kinh hãi, không chần chừ được nữa. Nàng phóng mình như điện xẹt qua cửa sổ mất hút. Thần Kiếm Thư Sinh cũng phóng theo nhưng đã muộn, giữa phố xá đông đúc đông người qua lại đã không thấy bóng dáng Tây Vi đâu. Y ra lệnh cho bọn thủ hạ chia nhau đi tìm.

Không ai ngờ Tây Vi đã lặn theo một con hẻm nhỏ, cô đơn một mình bí mật theo bờ sông Hoàng Hà nhắm hướng Khai Phong phủ đi nhanh.

Không bao lâu sau, nơi Nam môn có một cỗ xe ngựa do một thiếu niên mặt mày thanh tú, cầm cương phóng ra như bay. Trên xe màn rủ kín

Ngoài cổng thành có hai đại hán ăn vận lam lũ dơ bẩn đứng nhìn theo cỗ xe vừa chạy qua, một người bỗng lên tiếng:

- Nhị ca! Chiếc xe vừa rồi cũng đáng nghi ngờ lắm, chúng ta có cần ghi nhớ không?

- Không cần! Tống lão tiên bối mấy ngày trước bị người vây khốn, tình hình thập tử nhất sinh, trước mắt phải về quê dưỡng thương. Không còn lo việc khác nữa. Tối nay, chúng ta phải chú ý tìm ra Dương công tử để tiếp ứng cho người, có thể Dương công tử sẽ từ Thuộc Chân đến đó.

- Nhị ca! Huynh biết mặt chàng không?

- Không biết! Nghe truyền Dương công tử mình cao tám thước, thân hình oai vệ, cường tráng, khôi ngô tuấn tú, giống như Vương Sư anh hùng năm xưa.

Bọn họ chờ Ngọc Kỳ, nhưng đâu ngờ rằng Ngọc Kỳ đã bị khống chế trên cỗ xe ngựa chạy ra thành lúc nãy.

Quả thật như vậy, Như Cúc cải trang cầm cương đánh xe, nàng ta hớn hờ quay đầu về phía trong xe, nói:

- Tiểu thư! Sắp đến nơi rồi, tiểu thư sắp được toại nguyện sống trong cảnh bổng lai đó! Hi! Hi...

- Im miệng.

Thì ra ngồi trong xe là Trì Khiêm và Như Phương, hai người má hồng mắt biếc long lanh, xinh đẹp bội phần, đang ôm giữ Ngọc Kỳ.

Bất cứ người nam nhân nào được điểm phúc nằm trong lòng ai người mỹ nhân như vậy, có lẽ đều cảm thấy ngây ngất vì hạnh phúc.

Nhưng tiếc thay, Ngọc Kỳ lòng dạ ngoan cường không dễ lung lạc. Chàng không hề bị vướng vào lưới dục, chỉ chuyên chú vận hành tâm pháp định tìm cách đã thông kinh mạch, ép chất độc trong người ra ngoài.

Nhưng chàng không có cơ hội để vận hành tâm pháp, hai tay của hai tên dâm nữ lần lượt sờ soạng khắp trên người chàng.

Trì Khiêm vừa nhìn thấy đôi bờ vai rắn chắc và lồng ngực nở nang của Ngọc Kỳ, bèn dùng tay xoa nhẹ lên ngực chàng, mê mải cười tươi như hoa, nói khẽ:

- Thật là cường tráng, hèn gì những người khác gọi chàng là hùng sư. Ta thật không tin chàng là người sắt đá.

Nói đoạn Trì Khiêm ôm chặt lấy Ngọc Kỳ, hôn thắm thiết, sự bạo dạn của Trì Khiêm thật khiến người ta vừa kinh ngạc vừa ghê tởm.

Ngọc Kỳ lúc ấy vừa cố vận hành được một chút chân khí nơi đan điền đã bị cái ôm của Trì Khiêm làm tiêu tán. Chàng cố sức vùng vẫy nhưng vô dụng, chàng nỗ lực nổi lên, mắng lớn:

- Dâm nữ! Dương mỗ cảnh cáo ngươi, nếu còn quấy rầy, ta sẽ cắn đứt lưỡi của... người đó, cho dù ta mất mạng đi nữa.

Nhưng Trì Khiêm vẫn cứ luồn cái lưỡi của nàng ta ở trong miệng của Ngọc Kỳ như một con linh xà, cố sức lung lạc chàng.

Ngọc Kỳ biết mình đã rơi vào bọng Vô Vi bang, đã không còn hy vọng thoát nạn, cho nên cố suy nghĩ tìm cách trốn thoát, vì vậy không hề bị hai tên dâm nữ này lung lạc được.

Chàng uất hận cố sức bình sinh cắn mạnh. Nhưng cái lưỡi mềm mại của Trì Khiêm lúc ấy lại dẻo dai vô vùng, giống như một con quái vật cuốn lấy chàng.

Chàng biết mình đã trở nên một kẻ không có công lực, khế thở dài, thôi không nghĩ đến hy vọng có thể vùng vẫy thoát ra nữa.

Trì Khiêm kề sát má Ngọc Kỳ nói khẽ:

- Dương công tử! Đừng phí sức nữa. Ta thề với chàng rằng tuyệt nhiên sẽ không làm tổn thương chàng đâu. Chàng thật sự là người đầu tiên khiến ta say mê, ta tuyệt không ngược đãi chàng đâu. Hãy đồng ý cùng ta...

- Tiện nhân vô liêm sỉ, người đừng hòng.

- Chàng mắng cũng được, nhưng ta không tin chàng là người có lòng sắt đá đâu. Chàng không thuận à, muốn đấu với ta ư. Được, xem ai sẽ thắng. Ta tin khi nhìn thấy, chàng sẽ thay đổi ý định của mình.

Nói vừa dứt lời, Trì Khiêm tự cởi bỏ đai áo, trong phút chốc có thể nói đúng như hai câu phú của Tư Mã Tương từng viết: "Hoa dung tự hiển, ngọc thể hoành trần".

Ngọc Kỳ thất kinh nhắm nghiền hai mắt lại. Chàng cảm thấy khí huyết cuộn trào, kinh mạch căng lên, hơi thở trở nên gấp, dưới đan điền nóng như lửa. Chàng lý trí vẫn còn minh mẫn, song bản chất sinh lý con người khó lòng kiềm chế được. Trì Khiêm lúc này cố áp sát người vào người chàng.

Đúng lúc ấy, tay phải chàng đụng chuôi của thanh kiếm mỏng nhỏ của Trì Khiêm, thực ra thanh kiếm này chỉ dùng làm vật trang sức hơn là làm loại vũ khí.

Ngọc Kỳ lợi dụng lúc Trì Khiêm vương tay cởi thắt lưng của chàng, Ngọc Kỳ cố sức rút kiếm ra, liều mạng đâm vào bụng ả.

Song làm sao chống nổi Trì Khiêm, một khi chàng đã mất công lực. Trì Khiêm một tay vừa ấn mạnh vào vai chàng, nổi giận nói:

- Oan gia! Người thật sự không động chân tình hay sao?

Ngọc Kỳ quay mặt không dám nhìn, nghiến răng cắn hận nói:

- Sẽ có một ngày, người phải chết dưới lưỡi kiếm của ta.

- Người không tiếc sinh mạng của mình à?

- Sống chết đều do trời định

- Người còn đại sự phải làm, không phải muốn tìm Ất Thanh yêu đạo báo cừu sao? Giả sử ta có thể lấy đầu Ất Thanh yêu đạo cho chàng, chàng có bằng lòng lấy ta không?

- Hồ đồ! Đại sự của ta tuyệt không phiền đến người khác. Hơn nữa, ta muốn quang minh chính đại quyết đấu với Ất Thanh yêu đạo, không giống như người dùng kế sách hèn hạ ám toán người khác.

- Chàng quá cố chấp! Tục ngữ có câu: “Để đạt được mục đích, bất chấp thủ đoạn”. Chàng há không biết sao? Nếu chàng thuận lòng, ta sẽ giúp chàng toại ý nguyện.

- Đừng nằm mơ!

Trì Khiêm tức giận lấy tay vạch mí mắt của Ngọc Kỳ, rồi nói:

- Người xem đi, ta có chỗ nào thua kém hai con nha đầu Hoa muội, Vi muội gì của người không? Chúng chỉ đáng xách giày cho bản cô nương thôi! Chỉ là loại mỹ nhân gỗ đá, trong khi ta có thể làm người hạnh phúc...

- Dâm nữ tiện nhân! Người thật không có liêm sỉ, người còn nói nữa, đừng trách ta mắng oan cho người đó.

- Người mà mắng, ta sẽ rút lưỡi của người ra.

- Ta sẽ nguyện rửa người trong lòng!

- Miễn là bản cô nương không nghe thấy là được rồi.

Ngọc Kỳ tức giận vô cùng, lớn tiếng hét:

- Thái gia cảnh cáo người, nếu ta có được cơ hội, quyết lấy mạng của người.

Trì Khiêm nghiêm sắc mặt nói:

- Người nói thật à? Được, nay bản cô nương cho người một cơ hội chọn một trong hai chữ: “Sống hoặc Chết”

- Ta nguyện không đội trời chung với người. Ta chọn cái chết.

Trì Khiêm nổi giận vịn lại áo, đoạn nói:

- Người không tự nguyện, bản cô nương cũng không miễn cưỡng. Giờ ta cho người một cơ hội nữa. Nếu người thuận lấy ta, ta hứa nội trong mười ngày sẽ bắt Ất Thanh yêu đạo giao cho người xử trí, thứ hai, lập tức giải độc, khôi phục công lực cho người.

- Người đừng phí công. Ta không phải đứa trẻ lên ba, đợi khi ta khôi phục công lực, người còn mạng hay sao? Nếu như ta không bị sa cơ như vậy, người tuyệt nhiên không đỡ nổi ba chiêu của ta.

- Người anh hùng kiên cường như vậy quyết không hối hận chứ, cho dù mất mạng cũng không hối hận à?

- Dương mỗ ta quyết không khuất phục, dù có chết.

- Bản cô nương xem người cứng rắn đến độ nào.

Đoạn quay sang Như Cúc quát lớn:

- Tiểu Cúc, thẳng đến Phù Đồ cổ trạch.

Tiểu Cúc mặt biến sắc, hốt hoảng nói:

- Dạ tiểu thư! Nhưng khoan đã tiểu thư... nếu như... thì đáng tiếc lắm, trên thế gian khó lòng tìm được một nhân tài như vậy đâu...

- Người đừng nhiều chuyện, đó là tự ý của ta. Y không tự nguyện, ân ái với một thân ma có ích gì? Ngày sau không chừng còn bị hại dưới tay y, thiên hạ biết bao nhiêu nam nhân, y cũng chẳng phải là loại hiếm quý!

Cỗ xe rẽ sang phải, thẳng tiến vào một nơi sơn cốc vắng vẻ. Trong xe vẫn vang lên cuộc đối thoại của Ngọc Kỳ và Trì Khiêm:

- Dương Ngọc Kỳ! Người không hối hận chứ.

- Dương mỗ ta thà chết, quyết không khuất phục trước uy lực của ai.

- Hừ! Được, nhưng không những người chết, mà vị tứ muội gì của người còn thê thảm hơn, đó đều do một tay người gây ra mà thôi.

Nhắc đến Tây Vi, Ngọc Kỳ trong lòng lo sợ vô cùng, chàng hét lớn:

- Người vĩnh viễn không có cách nào hại được nàng.

- Hừ! Cho dù bất cứ vị trung trinh liệt nữ nào mà lọt vào tay đại ca của ta, cũng sẽ trở thành...

- Người... đại ca của người là Thần Kiếm Thư Sinh? Người không phải họ Trì?

- Đúng vậy! Thần Kiếm Thư Sinh là đại ca của ta. Người không phải họ Dương, ta cũng không phải họ Trì.

- Vậy người là ai?

- Ta là ai điều đó không quan trọng. Bản cô nương báo cho người biết, nam nhân trong thiên hạ nhiều như rác vậy, quét một phát được cả đống, người lại không phải là báu vật, ta có thể tìm được người khác không một chút khó khăn.

- Nữ nhân trong thiên hạ cũng nhiều nhưng loài dâm dục tiện nhân như người quả là hiếm thấy.

Bốp! Bốp! Trì Khiêm nổi giận tát hai cái vào mặt Ngọc Kỳ, rồi mắng:

- Thật đáng chết.

- Người cứ giết ta đi, nếu không, tức quá sẽ chết đó.

Lúc ấy ngoài trời đã tối, cỗ xe đến một hang núi rồi dừng lại trước một ngôi nhà sang trọng. Trong nhà chạy ra hai tên trung niên cung kính chào, Trì Khiêm lúc ấy đang bước xuống xe.

- Nhị tiểu thư vạn an!

Trì Khiêm lúc ấy quay về phía cỗ xe, nói:

- Đem y đến Phù Đồ cổ trạch.

- Da! Đoạn một tên ôm lấy người Ngọc Kỳ vội vã đi lên núi.

Sáng ngày thứ hai, một người trung niên cưỡi ngựa nhắm hướng Vũ Châu phi ngựa như bay.

Vào giờ ngọ, bỗng có hơn mười tên cưỡi tuấn mã từ Tân Trịnh chạy đến dẫn đầu là Thần Kiếm Thư Sinh, phía sau là một lão ăn mày, lão hóa tử.

Nói về Tây Vi, lòng đau như cắt, cô độc như chim lạc bầy, vận khinh công đi đến Khai Phong phủ.

Khai Phong phủ là một cổ thành đã trải qua nhiều cuộc chinh chiến, binh biến, bao lần thay triều hoàn lại, song Khai Phong phủ vẫn trụ vững không hề bị mất ai, nó nổi tiếng là một trung tâm chính trị ở Trung Nguyên, người dân ở đây rất đỗi tự hào về cổ thành của họ, và dân cư ở đây cũng giống như Khai Phong phủ, kiên cường đứng vững qua bao sóng gió.

Tây Vi một mình đi vòng ra vùng ngoại ô phía Bắc để đến Long Đình. Nhưng nàng không có cách nào mà đến gần được, vì ở nơi đó, quan quân canh giữ rất nghiêm ngặt, nơi đó đã trở thành cấm địa, không cho bất cứ kẻ không phận sự nào đến gần.

Nàng đành thất vọng quay lại, quyết định tối nay sẽ ra dấu ám hiệu, hẹn với hai chị em Thanh Hoa tối nay vào lúc canh tư ở nơi đó tụ họp. Song trong lòng nàng rung động nghĩ thầm: "Thế địch quá mạnh, cho dù có Thanh Hoa và Nguyên Chân ở đây cũng không có cách nào mà tìm ra tông tích của Ngọc Kỳ. Vậy tại sao ta không trước tìm đến Tống lão tiên bối."

Nàng đã không biết rằng hai ngày trước đây, Thiên Nhai Phá Ất chính ở bờ Dương Hồ, phía tây Long Đình đã suýt nữa táng mạng. Nàng đi đến con đường lớn ở phía nam, đoạn đi vào một tửu quán nhỏ, tầm thường. Ngòi tửu quán này không lớn, đã không sạch sẽ lại không có lò sưởi, hơi ẩm toát ra từ trong một cái lò cũ kỹ to lớn.

Nhưng bên trong thực khách rất đông, và đa số là những người bình thường. Tây Vi chọn nơi đây vì muốn tìm manh mối của Thiên Nhai Phá Ất lão tiền bối.

Nàng chọn một bàn nhỏ ở giữa bên cánh trái, kêu tửu bảo đem đồ dùng và rượu đến. Nàng không uống rượu, mà dùng bình rượu kê lên hai đôi đũa, úp ngược một cái ly lên bình, rồi lấy một đôi đũa gác lên một cái chén không. Đó là ám hiệu cầu cứu, ý nói: “Tại hạ có chuyện gấp, rất khẩn cấp”.

Thực khách ra vào quán tấp nập, nhưng chẳng ai để ý đến những thứ mà Tây Vi sắp xếp trên bàn. Nàng đã ăn hết hai đĩa đồ dùng mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì hết. Trong lòng có hơi sốt ruột, nôn nóng.

Ăn xong đĩa thứ ba, bỗng có một bóng người xuất hiện bên cạnh bàn. Tây Vi từ từ ngẩng đầu lên, lướt nhìn qua người vừa đến. Y người tầm thước, đặc biệt có để một bộ râu màu vàng khè, rối tung. Tên đại hán vận áo da dê bên ngoài, đội nón sụp che gần kín, chỉ lộ đôi mắt nhỏ xíu.

Đại hán nhìn Tây Vi một lát, đoạn cười nói:

- Xin lỗi các hạ! Có thể cho tại hạ ngồi cùng bàn?
- Cứ tự nhiên.

Đại hán gọi món ăn, đoạn cũng làm ám hiệu ra dấu cho Tây Vi, ngụ ý nói: “Tiểu huynh đệ ám hiệu của người, tại hạ đã nhận ra, đợi một chút nữa xin hãy theo tại hạ, nơi đây, tai mắt rất nhiều, e rằng không tiện!”

Hai người họ vẫn làm ra vẻ thản nhiên, nhưng không có chuyện gì cả. Đại hán ăn xong, đứng dậy trả tiền xong, bước đi ra quán.

Tây Vi cũng đứng dậy thanh toán tiền, đoạn bước ra theo sau. Đi một đoạn khá xa, đại hán hạ thấp giọng chỉ đủ hai người nghe nói:

- Ngũ hồ tứ hải

Tây Vi cũng hạ giọng đáp:

- Nhậm ngã ngao du.
- Thiên Nhai.
- Hạo Nhiên.

Đoạn đại hán quay sang cười nói với Tây Vi:

- Tiểu huynh đệ! Các hạ đến rất đúng lúc, Hạo Nhiên công không có ở Khai Phong phủ, nhưng nếu có việc gì khẩn cấp, tại hạ nguyện sẽ đi lo liệu.

Tây Vi vừa nghe nói Thiên Nhai Phá Ất Tống Hạo Nhiên không ở Khai Phong phủ thì biến sắc, than lớn:

- Nguy rồi! Làm sao mà...

Đại hán kinh ngạc hỏi:

- Tiểu huynh đệ có chuyện gì quan trọng à? Tiểu huynh đệ cứ nói, đừng ngại. Tại hạ họ Khương, tên Sĩ Trân, là thủ hạ của Hạo Nhiên công, xin hỏi các hạ quý tánh đại danh?

- Tại hạ họ Đàm...

- A! Là Đàm Triệu Tường đúng không?

- Ủa! Khương huynh làm sao biết tể danh của tại hạ?

- Vị huynh đệ của Hạo Nhiên công đã đem tin của các hạ truyền báo cho chúng tôi. Triệu Tường huynh xin hỏi Dương công tử hiện giờ ở đâu?

- Dương công tử bị người ám toán tại Thái Bạch lâu, đã rơi vào tay ác đồ đến giờ không biết lành dữ ra sao, tại hạ đến đây cũng chính là muốn tìm Hạo Nhiên lão tiền bối ra tay cứu giúp. Xin hỏi Tống Hạo Nhiên lão tiền bối hiện giờ ở đâu?

- Đang ở Chu Tiên trấn dưỡng thương. Đàm huynh đệ xin đợi một lát, tại hạ đem tin tức truyền đi xong sẽ lập tức cùng huynh đi đến Chu Tiên trấn. Y phóng ngựa đi liền.

Một lát sau thì thấy Khương Sĩ Trân cười con ngựa quay lại, tay còn giắt theo một con ngựa khác. Tây Vi không chần chừ phóng lên lưng ngựa tức thì. Đoạn hai người thúc ngựa phi như bay về hướng thị trấn Chu Tiên.

Trong khi đó ở trên ở phía nam Long Đình có hai người thiếu niên dáng vẻ lo lắng, mắt hướng về con đường lớn như đang đợi chờ, tìm kiếm ai đó. Hai thiếu niên ấy là Triệu Nguyên Chân và Thanh Hoa đã cải nam trang. Thanh Hoa sốt ruột nói:

- Lẽ ra giờ này Kỳ ca và mấy người họ đã tới rồi, sao lại không thấy tin tức gì của họ cả, lẽ nào...

- Tỷ tỷ! Chúng ta tiến lại gần đình điện xem sao, có thể họ để lại ám hiệu gì chăng?

- Không được! Quan quân không cho bất cứ ai lại gần đình điện cả, vạn nhất xảy ra chuyện, có thể lộ ra hành tung của chúng ta. Có lẽ chúng ta nên ở đây đợi thêm nữa

khắc giờ, nếu vẫn không thấy thì tối nay sẽ quay lại lần nữa. Ta nghĩ họ không thể nào không tới.

- Tỷ tỷ! Khương Chí Trung sẽ không đến kiểm chúng ta chứ.

Thanh Hoa mỉm cười nói:

- Ta đã báo cho Khương thúc thúc biết, không cho y đến tìm.

Hai chị em Thanh Hoa đợi hơn một khắc thì thời, vẫn không có kết quả nên đành quay về thành khu.

Phía cửa bắc của Khai Phong phủ, có một thôn trang phạm vi không lớn lắm, chỉ có khoảng bốn mươi, năm mươi hộ, dân cư ở đây cũng không nhiều.

Trong thôn trang có nhà Cổ gia trang nổi tiếng là “Vạn gia sinh phật”. Vì Cổ gia trang có xây một ngôi miếu nhỏ, các tăng nhân hòa thượng thường xuyên lui tới. Trong thời gian bị mất mùa đói kém, Cổ gia trang xuất tiền xuất lực cứu tế cho bản dân rất nhiều.

Chủ nhân của Cổ gia trang là một viên ngoại tên gọi Phiêu Bình đã gần thất thập, xem bề ngoài có vẻ an phận giữ phần đất đai do tổ tiên để lại, không hề vướng bận chuyện thị phi trên đời, chỉ chuyên tâm cứu giúp dân lành sống một đời nhàn hạ.

Kỳ thực, Cổ viên ngoại tên thật không phải Phiêu Bình. Trong võ lâm gọi y là Phiêu Bình cổ sinh Như Phong. Ngày thường nhìn y tưởng niên kỷ gần thất thập, sự thực y chỉ hơn bốn mươi tuổi thôi. Thường ngày cải trang xuất hiện qua lại với mọi người qua thân phận của Cổ viên ngoại.

Phiêu Bình có một trai, một gái, con trai tên gọi là Bạch Y Tú Sĩ Cổ Thiên Sinh; con gái là Lục Xiêm Phi Yến Cổ Phong, Cổ Thiên Sinh hai mươi hai tuổi đã thành gia thất, Cổ Phong mười sáu tuổi vẫn là một thiếu nữ.

Ở Khai Phong phủ, người biết được thân phận thật sự của Cổ viên ngoại không nhiều. Y là một trong những người do Cửu Chỉ Phật Như Vân đại sư phái đi qua lại với các đại môn phái, thăm viếng bằng hữu, ngoài hai việc đó, tuyệt không can dự đến chuyện thị phi trong giang hồ.

Mấy ngày gần đây, Cổ gia trang bỗng trở nên xáo động. Các bằng hữu hắc bạch lần lượt xuất hiện ở Khai Phong phủ, các sự việc ám sát mất tích xảy ra liên tiếp.

Có thể nói hiện tại giang hồ đang đồn đại, đại diện cho bạch đạo bằng hữu là Thiên Nhai Phá Ất Tống Hạo Nhiên. Còn đại diện cho hắc đạo chính là Vô Tình Ất Thanh yêu đạo.

Thế nhưng tin đồn ấy chưa rõ thực hư ra sao, bởi vì nhiều người cho biết là Thiên Nhai Phá Ất đã táng mạng ở Hồi Long cốc. Còn Ất Thanh yêu đạo trên đường trở về Thanh Hư cung, nửa đường thương thế tái phát đã chết, có rất nhiều cao thủ võ lâm đích thân hạ táng y, cho nên cái chết của hai người là sự thật, không có gì khả nghi cả. Vậy mà nay tin đồn về sự xuất hiện của hai người đã làm xáo động võ lâm, rúng động quần hùng, mọi người đều lo sợ chờ đợi diễn biến của biến cố này.

Hôm ấy Cửu Chỉ Phật Như Vân xuất hiện ở Cổ gia trang. Nhiều năm biệt tích, nay người đã già đi nhiều.

Hai đệ tử cùng đi, một người tên Tiểu Diện di cần Tống Phi, người kia tên gọi Khổ Hành tôn giả Tống Hư, hai người họ đều ngoài năm mươi.

Canh ba đêm ấy cũng có năm người cưỡi tuấn mã đến Cổ gia trang. Họ chính là người có nhãn quang màu tím hiếm có mà Ngọc Kỳ đã từng gặp qua.

Đến quá nửa canh ba, đột nhiên ở phía cửa tây Cổ gia trang xuất hiện ba bóng người khinh công siêu phàm, thân pháp phóng đi như sao xẹt, nhanh hơn cả năm đại hán đi ngựa vừa đến.

Lúc bấy giờ trong ngôi miếu của Cổ gia trang, ngay tại đại điện dưới ánh sáng yếu ớt có thể thấy có ba lão hòa thượng đang đứng chờ. Chính giữa là Cửu Chỉ Thần Phật, tay cầm Cửu Dương thiên trượng, hai bên là hai đệ tử Tiểu Diện Di Cần, và Khổ Hành Tôn Giả. Cả ba mặc cà sa, dáng đứng ung dung oai vệ.

Cửu Chỉ Phật bỗng thản nhiên nói:

- A Di Đà Phật! Thí chủ đại giá quang lâm. Lão nạp chờ quá lâu rồi, xin tha tội không nghênh tiếp ân cần.

Ba bóng đen từ ngoài bờ tường ngôi miếu vừa phi thân vào, điểm nhẹ trên mặt đất liền bước vào đại điện. Dưới ánh sáng trong nhà có thể nhìn rõ được là ba đại hán thân hình cao lớn, toàn thân vận hắc y, mang mặt nạ, lưng giắt trường kiếm, bên vai đeo túi. Dung mạo ra sao khó lòng nhận ra được.

Hắc y nhân đứng giữa vội vòng tay thi lễ nói:

- Quấy rầy đại sư thanh tịnh, đến đây có hơi lỗ mãng, xin miễn thứ.

Cửu Chỉ Phật vội chấp tay nói:

- Chư vị thí chủ từ xa đến, xin mời vào trong dùng trà đã.

- Muộn rồi! Tại hạ không thể lưu lại lâu hơn được, vì có chuyện khẩn cấp. Tối nay đến quấy rầy đại sư là do có chuyện muốn thương lượng.

- Đã vậy, lão nạp không dám quấy rầy. Xin hỏi có chuyện gì?
- Tại hạ muốn gặp Cổ lão huynh trang chủ.

Lúc ấy bỗng cửa bên của đại điện mở ra, một người trung niên mũi thẳng, miệng vuông, vân một chiếc áo dài màu xanh, trên đầu đội mũ tiêu điều, cầm đèn tươi cười bước vào, đoạn vòng tay thi lễ nói:

- Tại hạ là Cổ Như Phong, hoan nghênh chư vị quang lâm tệt trang.

Ba người hắc y nhân không nói, quắc mắt nhìn Cổ Như Phong, đoạn người ở giữa lên tiếng hỏi:

- Cổ trang chủ mấy ngày trước đã từng đến Hà Nam phủ, đặc ý chú?
- Ô! Các hạ nói đùa à! Cổ mỗ chưa hề rời khỏi tệt trang, làm sao đặc ý ở Hà Nam phủ? Mấy năm nay thậm chí không có qua lại với các bằng hữu, thật có tội vô cùng.
- Các hạ không nói sự thật.
- Nếu các hạ không tin, Cổ mỗ cũng hết lời.
- Các hạ không phải đã đi cùng với lão quỷ Hận Phá Thiên ư?
- Các hạ đã đề cao Cổ mỗ tôi quá. Y lão tiền bối là một trong đệ nhất cao thủ võ lâm, trong khi Cổ mỗ tôi không có địa vị nào trong võ lâm cả, làm sao tại hạ dám leo cao so bì với Y lão tiền bối được.
- Hừ! Người dùng thuật cải trang tưởng qua mắt của tại hạ sao?
- Các hạ nói chơi rồi. Cổ mỗ ta độc thiện kỳ thân, không can dự đến chuyện giang hồ thị phi, chuyện trong giang hồ tại hạ tuyệt đối không hỏi đến. Mong các hạ minh giám.
- Hừ! Được, rồi sẽ có ngày người phải lộ nguyên hình thôi.

Lúc ấy Cửu Chỉ Phật có ý hòa giải, tiếp liền:

- Thí chủ nếu không tin Cổ đại hiệp vừa nói, cũng nên nghe lời đòi về địa vị của lão nạp. Không can dự đến chuyện thị phi trên giang hồ.
 - Hừ! Như Vân! Người cho là tại hạ vu oan cho các người sao?
- Cửu Chỉ Phật nghiêm nét mặt, ánh mắt xoáy vào đối phương, nói:

- Thí chủ! Lão nạp đã qui y cửa Phật, không can dự đến chuyện thị phi trên giang hồ, một lòng tu hành, dư thế vô tranh, điều này các bằng hữu hắc bạch trong giang hồ đều đã công nhận. Thí chủ nếu như còn để bụng nghi ngờ. Thì xin lỗi, lão nạp không thể

để người làm nhục được. Hôm nay ba vị thí chủ đã phạm vào điều cấm kỵ của võ lâm rồi, nhưng lão nạp không truy cứu việc này đâu. Bây giờ xin chư vị rời khỏi đây ngay.

Những lời sau cùng bỗng giọng nói của Cửu Chỉ Phật bỗng trở nên cứng rắn đáng sợ. Hắc y nhân nổi giận, bỗng tên đứng giữa nói:

- Sự việc này về sau ắt ta sẽ điều tra minh bạch. Giờ tại hạ lại có một chuyện khác muốn tương cáo.

- Thí chủ xin đi cho! Lão nạp đã nói không can dự đến chuyện thị phi, thí chủ có nói cũng uống công.

- Đại sư! Việc này không nghe không được. Dương Ngọc Kỳ đã bị bắt, hạn tử sắp đến. Tại hạ phụng lệnh chuồng môn đến truyền cho đại sư. Vậy chuyện trong võ lâm từ đây về sau, đại sư nên nhớ giữ thân phận của mình, để tránh làm mất hòa khí của mọi người.

- Xin hỏi chuồng môn của quý phái là ai?

- Về sau sẽ rõ, xin miễn chấp. Nay xin cáo từ.

Ba tên đại hán vòng tay thi lễ, đoạn lắc mình phi thân một cái đã xa hơn mười trượng, khinh công thâm hậu vô cùng, khiến người nhìn phải lắc đầu kinh sợ Ba bóng đen vừa khuất, thì Cổ Như Phong hạ thấp giọng hỏi:

- Sư phụ! Ba người này là ai? Khinh công của họ đã đạt đến cảnh giới xuất thần như vậy?

Cửu Chỉ Phật nói:

- Đều là đồng đảng của Ất Thanh. Hai tên tả hữu một là Đoạt hồn thiên tuấn Ba Thiên Long, người kia là Tam kiếm truy hồn Khổng Thiên Lý. Còn người ở giữa, nếu ta đoán không lầm thì là Thiên Diện công tử Âu Dương Chí Cao. Có thể hôm ở Hồ Trảo sơn, y không có tại hiện trường, bằng không, đệ tử tuyệt không qua mắt được chúng đâu.

Cổ Như Phong lại nói:

- Nghe nói Dương công tử đã bị bắt, khó mà tin được. Đệ tử đã chính mắt thấy Dương công tử té xuống vực Hồ Khẩu huyết, thập tử nhất sinh, nên mới cùng với Hận Phá Thiên và Độc Vô Thường rời Hồ Trảo sơn.

- Chuyện này có lẽ có nội tình bên trong, chúng ta phải nên lưu ý.

Cổ Như Phong lắc đầu nói:

- Tin tức của chúng ta quá bế tắc, cứ đóng cửa tự thủ không được rồi, sư thúc đã đến rồi, đang đợi sau hậu đình, có thể sư thúc sẽ có tin tức gì mới.

Thế rồi toàn trang viên đèn đóm đều tắt hết, chỉ còn một tia sáng ở nội sảnh.

Nói về Ngọc Kỳ bị một tên đại hán ôm lên núi, đêm ấy vô sự.

Đến sáng hôm sau, đã có thể xem rõ cảnh sắc xung quanh.

Nơi đây là một cao nguyên do sáu ngọn núi kỳ lạ hình thành, nên địa thế kỳ dị vô cùng. Giữa cao nguyên là một bình nguyên rộng bốn bề là những khe sâu hơn năm mươi trượng, rộng khoảng từ ba mươi đến năm mươi trượng. Bên ngoài rìa sáu ngọn núi đứng vây tròn cao nguyên.

Cao nguyên đó địa thế rất kỳ dị, nhưng những kiến trúc được xây dựng trên cao nguyên còn kỳ dị hơn nhiều. Trên cao nguyên sừng sững một tòa thành cổ xưa, chọc trời, gần sát các mép khe. Tòa thành cổ này to lớn lắm, cao hơn năm trượng, rộng gần như phủ kín khu bình nguyên ở giữa.

Bên trong thành là một kiến trúc to lớn đồ sộ được tạo nên bởi các khối đá khổng lồ. Kiến trúc trong thành là một ngôi phủ trạch có bảy cấp, hình dáng rất cổ xưa, trên tròn dưới vuông, không giống như các ngôi nhà thường thấy ở Trung Nguyên, chứng tỏ khối kiến trúc này đã được xây dựng rất lâu đời.

Tòa kiến trúc đó tên gọi là “Phù Đồ cổ trạch”, một địa điểm vô cùng bí ẩn quái lạ, quang cảnh âm u rất đáng sợ, bốn bề tĩnh mịch, thê lương, người trong võ lâm không mấy ai biết đến nơi cực kỳ bí ẩn này.

Trong giang hồ có truyền đồn nhiều tin đồn về tòa cổ trạch này, nhưng hầu như chưa có ai dám đến đây thăm dò thực hư. Bởi vì gần nơi đây lúc nào cũng xảy ra nhiều điều bất trắc, nguy hiểm không thể đoán trước được, khiến ai ai cũng kinh sợ không dám bén mảng tới.

Cánh cửa lớn của Cổ trạch mở ra về hướng bắc, tay nắm của cánh cửa hình đầu quái thú, to gần một thước, đủ thất cánh cửa sắt ấy lớn đến độ nào.

Bên ngoài nối liền với tòa cổ trạch qua một chiếc cầu bằng tre mây mỏng manh, chỉ đủ cho một người đi, chiếc cầu luôn chao đảo, lay động trước gió, khiến bất cứ ai cũng kinh hãi khi đi trên chiếc cầu ấy, vì rằng, từ trên ấy mà nhìn xuống khe sâu dưới kia cũng khiến bất cứ kẻ yếu tim nào cũng sẽ ngã ra bất tỉnh mà chết.

Trời dần sáng, nhưng nơi cổ trạch vẫn không có một bóng người qua lại, trông giống như một ngôi nhà bị bỏ hoang phế nhiều năm.

Phía trong trạch lại rất thoáng đáng rộng rãi, bốn bề có tường vây kín, trên nóc có mấy bậc tam cấp, dường như dùng để ngồi. Phù đồ có hai tầng.

Nền bên dưới phù đồ có hai cửa giống một cửa phù đồ, hướng ra trạch nhưng không có cửa. Vì phù đồ này nằm dưới lòng đất! Cách mặt đất khoảng hai trượng.

Phía dưới phù đồ là một quảng trường rộng lớn, bốn bề đều có tường đá bao quanh.

Ban ngày thì tầng thứ hai của Phù Đồ lại có người đi qua lại hoạt động. Nơi đó, có một cái sân thượng, trên có đặt một cái trống lớn, và một cái chiêng.

Đối diện với nóc của nhà đá, có một khán đài chắc chắn kiên cố, trên bày lên ba cái giường lớn phủ da báo, có lót đệm gấm phía dưới.

Tất cả những người làm việc trong tòa cổ trạch đều vận hắc y, đeo một cái mũ chụp đầu màu đen, chỉ lộ ra hai mắt. Bọn chúng qua dáng vẻ lực lưỡng, đều có thể đoán là những đại hán to khỏe.

Trong một mật thất dưới phù đồ tràn đầy ánh sáng rực rỡ, không khí ấm cúng. Trong phòng kê một giường và một bàn, trên giường phủ mền bằng gấm nhung rất sang trọng, êm ái, mùi hương ngào ngạt lan tỏa khắp phòng. Trên chiếc giường ấy, Ngọc Kỳ đang nằm nghiêng, tuy dáng vẻ thản nhiên, song chàng đang ngẫm vận công, từ từ vận hành công lực đẩy chất độc trong kinh mạch ra ngoài.

Đêm qua, chàng đã cố thử nhiều lần nhưng đều thất bại, chân khí rất khó ngưng tụ được. Đến mãi canh năm, chàng thất vọng vô cùng, trong lòng không ngớt than thở, sức lực lại cạn kiệt, đành nằm chờ chết.

Chàng biết trước mắt mình có hai con đường để chọn, một con đường rất ư là bình phẳng, không những có thể giết được Ất Thanh yêu đạo, khôi phục công lực như xưa, lại được tuyệt thế giai nhân cận kề hầu hạ suốt đời, có thể nói thiên hạ nằm trong tay chàng.

Còn con đường thứ hai là “Chết”, con đường này thì không còn gì để nói nữa.

Chàng không thể chọn con đường thứ nhất được. Chàng không thể vì tham sanh úy tử mà luồn cúi dưới xiêm váy của bọn dâm nữ vô liêm sỉ, càng không thể gia nhập tập đoàn mờ ám, thần bí của ả. Hơn nữa, chí khí của một nam tử đại trượng phu luôn luôn ngự trị trong tâm linh của chàng, chàng quyết không đầu hàng, hoặc khuất phục trước những lời ngọt ngào dâm dục hay những lời đe dọa tàn khốc.

Chết à! Chàng không thể tuyệt vọng như vậy được, một tráng sĩ, một cường hiệp thiếu niên anh hùng từng hiển hách trong võ lâm há lại yếu đuối chấp nhận cái chết sao, cho dù thế nào chí ít cũng cứ chống trả giành giật cuộc sống chứ. Còn biết bao nhiêu đại sự oằn nặng trên vai chàng. Há chàng đành vứt bỏ tất cả, chấp nhận cái chết để được giải thoát hay sao?

Dù trong bất cứ hoàn cảnh tàn khốc nào cũng phải chiến đấu. Tới đâu hay tới đó.

Đột nhiên, chàng trong lòng rúng động nghĩ thầm: “Khi chất độc trong kinh mạch ngưng kết lại, chân khí không cách nào đẩy ra được, tại sao ta không sử dụng thần công nhị lực đồng tham, dùng nhiệt hóa giải chất độc. Ta phải thử mới được”.

Đầu tiên chàng dùng Huyền Thông tâm pháp ngưng chân khí, đoạn từ từ vận hành Thần Kỳ Khí Công. Chàng kiên nhẫn, chịu đựng đau đớn, đầu tiên vận công tác động vào hai mạch Nhâm Đốc. Kỳ diệu thay, hơi nóng thần kỳ trong người chàng cuộn cuộn trong nháy mắt đã phá được ải thứ nhất, huyết Hội Âm.

Chàng trong lòng hoan hỷ vô cùng. Bỗng ngay lúc ấy, bên ngoài phòng có tiếng bước chân nhẹ nhàng đi tới.

- o O o -